

Galič Štefan - diplomirani grafični ustvarjalec

Rodil se je 19. januarja 1944 v Lendavi. Diplomiral je na likovnem oddelku Pedagoške akademije v Ljubljani leta 1965 in leto dni služboval kot likovni pedagog. Leta 1967 se je vpisal na Akademijo za likovno umetnost v Ljubljani, diplomiral leta 1971 in nato nadaljeval študij na grafični specialki pri prof. Riku Debenjaku in prof. Marjanu Pogačniku do leta 1973. Živel in delal je v Lendavi. Umrli je 10. marca 1997.

Doma in na tujem je pripravil okrog sedemdeset samostojnih razstav. Sodeloval je na številnih domačih in mendarodnih skupinskih razstavah.

Štefan Galič je zapustil enega najbolj nenavadnih, izvirnih in z vrsto doslednosti zaznamovanih grafičnih opusov, kar ga uvršča na vidno mesto v slovenski grafični umetnosti prejšnjega stoletja. Med najbolj izrazitimi doslednostmi njegove grafične ustvarjalnosti je bilo vztrajanje pri barvnem lesorezu, ki kot tehnika v evropski likovni umetnosti velja za eno najstarejših. Galiča nikoli ni zavedla modernizacija, ki so ji nekateri avtorji prisluhnili ob razvoju barvnega sitotiska in kasneje z računalniško grafiko. Štefan Galič je bil prepričan, da je z barvnimi lesorezi mogoče izraziti vse in ob tem biti sodoben, samosvoj in razpoznaven. Na ta način si je ustvaril tudi mednarodni renome, ki ga potrjujejo številne tuje nagrade in priznanja za njegovo grafiko. Sam je javno izrazil, da kot prepričan grafik razmišlja povsem drugače kot slikar. To pomeni, da je do potankosti poznal možnosti in vrednote, ki jih v likovnem izražanju ponuja grafika, v njegovem primeru barvni lesorez. Temu je ostal ves čas svojega ustvarjanja zavezan in predan. Če poskušamo označiti še kakšno izmed posebnosti njegove grafične govornice, ki se kot rdeča nit vleče skozi vse njegove grafične odtise, potem je to gotovo razmerje med celoto in detajlom. Štefan Galič je vselej gradil kompozicijsko zasnovo svojih listov na ta način, da so bili motivi učinkoviti kot celota, ki jo je bilo mogoče zajeti z enim samim pogledom. Ko pa se listu približamo, nas prevzame umetnikova izredna skrb za vsako najmanjšo nadrobnost. Galič ni poznal naključij, saj je za doseganje doslednosti, ki jo je uveljavljal v umetnosti, moral hoditi po točno določeni in vnaprej preiščeni poti. To v njegovi grafični umetnosti še danes deluje kot ena temeljnih vrednot. Ni ga motilo, da so kritiki vsi po vrsti opažali ta svojevrstni perfekcionizem na njegovih grafičnih odtisih, saj je bil tudi sam prepričan, da brez tega ne bi bilo njegove grafične umetnosti oziroma ne bi bila takšna, kot je. Štefan Galič je bil naklonjen snovanju v zaokroženih grafičnih ciklih, ki so nastajali v posameznih obdobjih. Prvi tak pomemben cikel so pri njem Violine. Če bi poskušali kar najbolj enostavno označiti, gre pri tem ciklu za navdušenje nad neko osnovno formo in ob njej za možnosti analitičnega razgrinjanja te forme. Drug tak Galičev cikel so Zapisi. Z njimi se je kar najbolj dosledno približal abstraktnemu likovnemu izrazu. To, kar smo najbolj občudovali ob koncu njegovega ustvarjanja, pa so Fosili. Cikel, s katerim je gotovo najbolj zanesljivo izrazil vsa pomembna načela svoje grafične govornice in z njim dosegel tudi vrhunec. S pretanjenimi in najžlahtnejšimi sredstvi, ki mu jih je ponudila tehnika barvnega lesoreza, je Galič vsekakor dokazal svojo izredno domiselnost in izvirnost, s katerima je pristopal k vsakemu novemu motivu. Zanj je bilo vse vprašljivo do trenutka, ko je rešil temeljne uganke vsebinskih in oblikovnih razsežnosti posameznega motiva oziroma grafičnega odtisa. Pri mnogih grafikih občudujemo natančno vodeni postopek priprave grafične matrice in njenega odtisa. Štefan Galič je to zanesljivo obvladal, k temu pa vsakokrat še uspel dodati kanček magičnega, ki je končni podobi dodal "zrno soli". Proces nastajanja grafičnega lista je zanimiv kot postopek odkrivanja in izčiščevanja motiva. Posebej vznemirljiv je, ker iz številnih podrobnosti raste v celoto. Vsaka barva pomeni novo matrico

in šele, ko mojster odtisne zadnjo, ugleda tisto, kar si je bil zamislil na začetku. To je Galič sam občutil kot poenotenje med notranjo vizijo in zunanjo pojavnostjo. In k temu poenotenju v grafiki je Galič stremel vse življenje. S svojo umetnostjo je hotel dokazati, da je mogoče še tako abstraktno misel materializirati z grafičnim odtisom in ji tako dati vidno podobo, ki jo je mogoče posredovati drugim. Za to pa moraš biti mislec in hkrati grafični mojster.

Iztok Premrov

NAGRADE IN PRIZNANJA

- 1969 - Prva nagrada 8. marec, Ljubljana
- 1973 - Odkupna nagrada Pannonia '73, Szombathely
- 1974 - Prešernova nagrada za grafiko, Akademija za likovno umetnost v Ljubljani, Ljubljana
- 1975 - Prva nagrada Ex libris, Ljubljana
- 1981 - Velika premija Pannonia '81, Szombathely
- 1984 - Premija Radenska, Radenci 1986 - Nagrada Hanga Annual '86, Tokyo
- 1987 - Nagrada 2. bienala grafike, Wakayama; Nagrada The Hanga Annual '87, Kanagawa
- 1989 - Grand Prix, 1. slovenski bienale grafike, Otočec
- 1991 - Odkupna nagrada Umetnostne galerije, Maribor
- 1991 - Priznanje za kvaliteto, Muzej moderne umetnosti, 4. bienale grafike, Wakayama
- 1991 - Priznanje za kvaliteto, Muzej moderne umetnosti, 5. mednarodni bienale grafike, Taipei
- 1992 - Nagrada Ex Aequo, 12. mednarodni bienale lesoreza in gravure v les, Banská Bystrica
- 1993 - Priznanje za kvaliteto, Muzej moderne umetnosti, 5. bienale grafike, Wakayama;
- 1993 - Nagrada DSLU, 20. mednarodni bienale grafike, Ljubljana
- 1993 - Grand prix, Miniprint, 1. mednarodna razstava male grafike, Maribor
- 1994 - Častno priznanje, Triennale mondiale d'estampes petit format, Chamalières
- 1995 - Priznanje za kvaliteto, The 3rd Kochi international triennial exhibition of prints, Osaka;
- 1995 - Častno priznanje, International Triennial Woodcut and Wood-engraving '95, Banská Bystrica

